

Urimelig?

Spørsmål: I 30 år har jeg vært gift med samme mann. Hele tiden har jeg hatt en følelse av at noe er "galt" mellom oss, men jeg har vært for opptatt av å skape en familie for oss til å orke eller tørre å finne ut av det. I alle disse årene har jeg savnet at mannen min skal like å ta på meg fysisk som å stryke og klappe på meg.

Han avviser meg gang på gang på gang selv om jeg forsøker å vise ømhet. Vi har snakket om det, men det forandrer seg ikke. Han har vært minimalt interessert i sex og uten mitt initiativ hadde det ikke vært tre barn. Når jeg spør om hvorfor det er slik, så har han alle mulige rare forklaringer. Tidligere i ekteskapet, mens jeg enda hadde seksuell lyst var jeg så frustrert over hans manglende interesse at jeg spurte meg selv og han om han kanskje hadde et uavklart forhold til sin egen seksualitet og muligens var homoseksuell, men jeg har observert at han viser interesse for andre kvinner.

Når vi er sammen med venner så opplever jeg stadig at han tar avstand fra mine meninger selv om vi har diskutert emnene hjemme, og han har vært enig meg. Jeg har etter hvert sluttet å forvente noen positive tilbakemeldinger på meg selv som person fra han. Min mann hevder at han er fornøyd med ekteskapet vårt. Han skjønner ikke hvorfor jeg er såret eller lei meg. Er det noe jeg kan gjøre for å få dette til å fungere som jeg ikke allerede har forsøkt?

Svar: Jeg skjønner godt at du opplever samlivet med mannen din som vanskelig. 30 år er lenge å føle at man ikke blir verdsatt. Et langt samliv vil tidvis være krevende for de fleste par. Man er to ulike individer som skal fungere sammen til tross for at man ofte har svært forskjellige oppvekstforhold og familiekultur. Hovedproblemet for mange par er ulik evne og behov for

nærhet til partneren. Personen med størst ønske om intimitet kan føle seg avvist av den som har minst krav til fortrolighet, nærhet eller sex.

For å forstå sin partner er det viktig å ta hensyn til vedkommende sin familiehistorie i forhold til nærhet og fysisk kontakt. Disse egenskapene tar vi med oss i våre relasjoner som voksne. Noen barn har ikke sittet på fanget, blitt rusket i håret og fått trøst og klemmer. En persons tilknytningsevne er delvis bestemt av genetiske behov for nærhet og vedkommende sin personlighet, men familiekulturen og omsorgspersoner avgjør om behovet blir imøtekommet og utviklet. Et menneske som ikke er vant til nærhet kan oppleve psykisk og fysisk kontakt som angstfylt, kanskje fordi det utløser en frykt for å miste denne personen. Du nevner ikke om hvorvidt mannen din evner å ha et nært forhold til andre mennesker som søken, foreldre, kamerater og egne barn. Mestrer han å være nær andre enn deg? For å nå inn til han din er det avgjørende at han ikke opplever deg som anklagende og lite imøtekomende for hans følelser og hans behov. Samtaler med en samlivsterapeut kan bidra til å utveksle synspunkter på forholdet.

Ut i fra opplysningene i brevet ditt synes jeg det er vanskelig å ha en mening om du vil kunne endre samspillet mellom dere. Du forteller at du tydelig har uttrykt dine ønsker om nærhet, støtte og for seksuelt samliv. Tidligere har du lurt på om han kan være homofil, men du skriver at han har vist "interesse for andre kvinner". Uten å vite mer om hva denne interessen innebærer, er det vanskelig å mene noe om hans seksuelle legning. Menneskers seksuelle behov varierer stort. Noen har rett og slett lite interesse og behov for sex, uten at det betyr at noen har en annen legning enn den som de gir uttrykk for. Det kan være mer vrient for en kvinne å bli avvist seksuelt av sin mann enn omvendt.

Noen ganger er det riktig å skille seg. Hvis du føler at du har forsøkt det du kan, og dere likevel ikke kommer nær nok til at du synes det er til å leve med, er det ingen skam å gi opp